

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/27/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018201180
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1018201180.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte, zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Jany Martinčekovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: L. T. B. F., trvale bytom C.a, Y. XXX, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor právnych služieb, Špitálska č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVOPHNSSD1/SOC/2018/7678/LM zo dňa 28.09.2016, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27Sa/20/2018-76 zo dňa 10.12.2019, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 27Sa/20/2018-76 zo dňa 10.12.2019 podľa § 191 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. UPS/US1/SSVOPHNSSD1/ SOC/2018/7678/LM zo dňa 28.09.2016, ktorým tento odvolanie žalobkyne zamietol podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica, pracovisko Žiar nad Hronom, č. BS4/ÚSVaR//SOC/2018/27842-5 zo dňa 17.04.2018, o nevyhovení žiadosti žalobkyne o príspevok pri narodení dieťaťa z dôvodu, že nárok na tento príspevok jej nevznikol, keď nespĺnila podmienku nároku na príspevok pri narodení dieťaťa podľa § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. a/ zákona č. 383/2013 Z. z. o príspevku pri narodení dieťaťa a príspevku na viac súčasne narodených detí a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o príspevku pri narodení dieťaťa“).

2. Krajský súd poukázal na to, že žalobkyňa v žalobe namietala, že rozhodnutie orgánu verejnej správy je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pričom zistenie skutkového stavu orgánmi verejnej správy nebolo postačujúce na riadne posúdenie veci. Hoci žalovaný a aj správny orgán prvého stupňa posudzovali otázku bydliska žalobkyne podľa správneho zákonného ustanovenia (§ 3 ods. 1 v spojení s § 2 ods. 4 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa), pričom v rozhodnutiach uviedli

skutočnosti, ktoré zistili zo žalobkyňou predložených dokladov a z vykonaných šetrení, v napadnutom rozhodnutí žalovaný len konštatoval, že na základe objektívnych kritérií ustanovených zákonom sú najdôležitejšie záujmy žalobkyne sústredené v Českej republike. Nekonkretizoval však, prečo prijal záver, že žalobkyňa ako oprávnená osoba a jej deti nemajú bydlisko v Slovenskej republike (resp. že ho majú v Českej republike). Krajský súd vyslovil, že bolo potrebné, aby žalovaný svoje zistenia ohľadom miesta sústredenia najdôležitejších záujmov žalobkyne a jej dcér v rozhodnutí riadne odôvodnil. Nestačí, aby uviedol v zákone vymedzené kritériá pre určenie najdôležitejších záujmov posudzovaných osôb, ale mal povinnosť vysvetliť, prečo má za to, že žalobkyňa a jej maloleté dcéry majú najdôležitejšie záujmy v Českej republike. Bolo povinnosťou orgánov verejnej správy svoje ohľadom dĺžky pobytu žalobkyne v Českej republike a v Slovenskej republike, jej zamestnania, resp. vykonávania zárobkovej činnosti, rodinných vzťahov, ako aj iných rozhodných skutočností definovaných v § 2 ods. 4 zákona príspevku pri narodení dieťaťa, ktoré by mohli ozrejmiť miesto sústredenia najdôležitejších záujmov žalobkyne, náležite vyhodnotiť a svoj záver riadne odôvodniť. Za nepostačujúcu považoval krajský súd argumentáciu žalovaného, že zo šetrenia vykonaného dňa 23.03.2018 bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa a deti nemajú bydlisko na území Slovenskej republiky, keď neboli vyhodnotené ostatné, v zákone o príspevku pri narodení dieťaťa (§ 2 ods. 4), stanovené objektívne kritériá. Ani rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa neobsahuje úvahu, na základe ktorej vyvodil záver, že žalobkyňa nemá bydlisko na území Slovenskej republiky. Samotné zistenie, že žalobkyňa bola zapísaná v Obchodnom registri Českej republiky, resp. v zozname advokátov vedenom Českou advokátskou komorou, bez zistenia ďalších rozhodných skutočností neodôvodňuje záver, že zárobková činnosť bola vykonávaná v Českej republike. Krajský súd považoval za nedôvodnú námietku žalobkyne, že nárok na príspevok jej nebol priznaný z dôvodu, že neuzavrela dohodu o poskytovaní ambulantnej starostlivosti pre maloleté deti na území Slovenskej republiky, v dôsledku čoho treba rozhodnutie považovať za nezákonné pre nesprávne posúdenie veci ako aj z dôvodu, že takýto záver je v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Mal za to, že k uvedenej (ešte ako k odvolacej) námietke sa žalovaný vyjadril a jeho nesúhlas nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd žalovanému uložil, aby v ďalšom konaní opätovne preskúmal prvostupňové rozhodnutie orgánu verejnej správy, vyhodnotil všetky predložené a získané dôkazy a v prípade potreby dokazovanie doplnil na účely riadneho zistenia skutkového stavu týkajúceho sa bydliska žalobkyne a detí a následne vo veci opäť rozhodol a toto rozhodnutie náležite odôvodnil tak, aby spĺňalo kritériá ustanovené v § 46 a § 47 správneho poriadku.

3. Voči rozsudku krajského súdu žalovaný podal v zákonom určenej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, t. j. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Zastával názor, že napadnuté rozhodnutie je správne a zákonné, v jeho odôvodnení boli uvedené a odôvodnené rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých bolo rozhodnuté o tom, že žalobkyňa má bydlisko v Českej republike a zároveň jej deti nemali uzatvorenú dohodu o poskytovaní všeobecnej zdravotnej starostlivosti na území Slovenskej republiky. Argumentoval, že tieto skutkové dôvody sú každý samostatne relevantné pre nepriznanie príspevku pri narodení dieťaťa, čo však krajský súd nezohľadnil. Žalovaný preto navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že sťažovateľ nepreukázal žiadny z dôvodov, pre ktorý by mal najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušiť. Trvala na tom, že v Českej republike zárobkovú činnosť nevykonávala a jej bydlisko bolo v čase pôrodu na území Slovenskej republiky a uviedla aj vysvetľujúce zhrnutie ku skutočnostiam, ktoré považovala za rozhodné ku dňu pôrodu. Navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, preskúmal vec v rozsahu kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti žalovaného nie je možné vyhovieť.

6. Podľa § 1 ods. 1 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa, tento zákon upravuje poskytovanie príspevku pri narodení dieťaťa a poskytovanie príspevku na viac súčasne narodených detí.

7. Podľa § 1 ods. 2 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa, príspevok pri narodení dieťaťa je štátna

sociálna dávka, ktorou štát prispieva na pokrytie výdavkov spojených so zabezpečením nevyhnutných potrieb novorodenca.

8. Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o príspevku pri narodení dieťaťa, oprávnená osoba na uplatnenie nároku na príspevok pri narodení dieťaťa je matka dieťaťa.

9. Podľa § 3 ods. 1 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa, oprávnená osoba podľa § 2 ods. 1 má nárok na príspevok pri narodení dieťaťa, ak má trvalý pobyt a bydlisko na území Slovenskej republiky a dieťa sa narodilo.

10. Podľa § 2 ods. 4 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa bydlisko na účely tohto zákona je miesto, kde má oprávnená osoba a dieťa sústredené najdôležitejšie záujmy na základe objektívnych kritérií, ktorými sú najmä dĺžka pobytu, výkon zárobkovej činnosti, povinné verejné zdravotné poistenie, poskytovanie zdravotnej starostlivosti, bývanie s rodinou, návšteva predškolského zariadenia, plnenie povinnej školskej dochádzky.

11. Podľa § 3 ods. 2 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa nárok na príspevok pri narodení dieťaťa na to isté dieťa vzniká len raz. Ak sa súčasne narodí viac detí, nárok na príspevok pri narodení dieťaťa vzniká na každé dieťa.

12. Podľa § 3 ods. 3 písm. a/ zákona o príspevku pri narodení dieťaťa nárok na príspevok pri narodení dieťaťa nevzniká oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 1, ak pre dieťa neuzatvorila dohodu o poskytovaní všeobecnej ambulantnej starostlivosti podľa osobitného predpisu.

13. Podľa odseku 15 preambuly nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj ako „koordinačné nariadenie“), je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť.

14. Podľa odseku 34 preambuly koordinačného nariadenia, pretože rodinné dávky majú veľmi široký rozsah, ktorý poskytuje ochranu v situáciách, ktoré možno opísať ako klasické, a tiež v iných situáciách, ktoré sú špecifické svojou povahou, pričom v týchto situáciách dávka podlieha rozsudkom Súdného dvora v spojených prípadoch C-245/94 a C-312/94 Hoefer a Zachow a v prípade C-275P96 Kuusijärvi, je potrebné všetky takéto dávky regulovať.

15. Podľa odseku 35 preambuly koordinačného nariadenia, aby sa predišlo neoprávnenému prekryvaniu dávok, je nevyhnutné stanoviť pravidlá priority v prípade prekryvania práv na rodinné dávky podľa právnych predpisov príslušného členského štátu a podľa právnych predpisov členského štátu pobytu rodinných príslušníkov.

16. Podľa čl. 1 písm. z/ koordinačného nariadenia, „rodinná dávka“ znamená všetky vecné alebo peňažné dávky, ktorú sú určené na pokrytie rodinných výdavkov, okrem preddavkov na výživné a osobitné prídavky pri narodení dieťaťa a osvojení dieťaťa, ako sú uvedené v prílohe I.

17. Podľa čl. 3 odseku 1 písm. j/ koordinačného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: rodinné dávky.

18. Podľa čl. 76 odseku 3 koordinačného nariadenia, orgány a inštitúcie členských štátov môžu na účely vykonávania tohto nariadenia komunikovať medzi sebou a zahrnutými osobami alebo ich zástupcami priamo.

19. Podľa čl. 76 odseku 4 koordinačného nariadenia, inštitúcie a osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, majú povinnosť vzájomného informovania a spolupráce, aby sa zabezpečilo riadne

vykonávanie tohto nariadenia.

Inštitúcie v súlade s princípmi dobrej administratívy odpovedajú na všetky otázky v rámci primeranej doby a v tejto súvislosti poskytujú daným osobám všetky informácie potrebné na uplatňovanie práv, ktoré im udeľuje toto nariadenie.

Dané osoby musia čo najskôr informovať inštitúcie príslušného členského štátu a členského štátu bydliska o všetkých zmenách v ich osobnej alebo rodinnej situácii, ktoré ovplyvňujú ich nárok na dávky podľa tohto nariadenia.

20. Podľa čl. 76 odseku 5 koordinačného nariadenia, nerešpektovanie povinnosti informovať, podľa tretieho pododseku odseku 4, môže viesť k uplatňovaniu pomerných opatrení v súlade s vnútroštátnym právom. Tieto opatrenia však musia byť rovnocenné opatreniam uplatniteľným na podobné situácie podľa domáceho práva a nesmú oprávneným osobám znemožňovať, ani neprimerane prakticky sťažovať uplatňovanie práv, ktoré im udeľuje toto nariadenie.

21. V konaní bola medzi účastníkmi sporná otázka, či žalobkyňa má podľa zákona o príspevku pri narodení dieťaťa (§ 3 ods. 1) bydlisko na území Slovenskej republiky alebo na území Českej republiky.

22. Za nosnú kasačnú námietku je potrebné považovať tiež argument žalovaného, že krajský súd nevyhodnotil okolnosť, že žalobkyňa neuzatvorila dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti svojim maloletým deťom (C. a T., obe narodené XX.XX.XXXX) podľa zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon 576/2004 Z. z.“) v kontexte relevantnej právnej úpravy, podľa ktorej za takých okolností nárok na príspevok pri narodení dieťaťa oprávnenej osobe nevzniká [§ 3 ods. 3 písm. a/ zákona č. 383/2013].

23. Podľa názoru kasačného súdu žalovaný relevantne namietal, že hoci krajský súd vo svojom rozsudku na jednej strane ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobkyne, že orgány verejnej správy jej odmietli priznať nárok na príspevok pri narodení dieťaťa z dôvodu, že neuzatvorila dohodu o poskytovaní ambulantnej starostlivosti pre maloleté deti na území Slovenskej republiky, na strane druhej však túto skutočnosť už nevyhodnotil z hľadiska jej vplyvu na ne/vznik nároku na príspevok pri narodení dieťaťa podľa § 3 ods. 3 písm. a/ zákona o peňažnom príspevku pri narodení dieťaťa.

24. Z rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa vyplýva, že jedným z dôvodov nevyhovenia žiadosti žalobkyne o príspevok pri narodení dieťaťa (okrem dôvodov podľa § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona o príspevku pri narodení dieťaťa), je aj nespĺnenie podmienky uvedenej v § 3 ods. 3 písm. a/ zákona o príspevku pri narodení dieťaťa, na ktorom stanovisku bez výhrad zotrval aj žalovaný ako odvolací správny orgán.

25. Aj krajský súd v bode 29 odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 3 ods. 3 písm. a/ zákona č. 383/2013 Z. z. s tým, že osobitným predpisom je zákon č. 576/2004 Z. z., ktorého územná pôsobnosť je na území Slovenskej republiky, čím v napadnutom (preskúmanom) rozhodnutí argumentoval aj žalovaný. Zároveň krajský súd uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala a ani netvrdila, že uzatvorila podľa osobitného predpisu, t. j. podľa § 12 ods. 1 a 7 zákona č. 576/2004 Z. z., dohodu o poskytovaní všeobecnej ambulantnej starostlivosti pre svoje deti T. a C. B. Poznamenal aj, že žalobkyňa navyše nepredložila ani dohodu o poskytovaní ambulantnej starostlivosti pre svoje deti, uzatvorenú podľa predpisov platných v Českej republike a ani v potvrdení ošetrojúceho lekára nie je uvedené, kedy takúto dohodu uzatvorila. K námietke žalovanej, že orgány verejnej správy vec nesprávne právne posúdili, keď jej odmietli priznať nárok na príspevok pri narodení dieťaťa z dôvodu, že neuzatvorila dohodu o poskytovaní ambulantnej starostlivosti pre maloleté deti na území Slovenskej republiky, krajský súd výslovne uviedol, že ju vyhodnotil ako nedôvodnú a zdôraznil, že k tejto odvolacej námietke sa žalovaný vyjadril, pričom jeho nesúhlas nezákonnosť napadnutého rozhodnutia nespôsobuje.

26. Vzhľadom na uvedené je potom potrebné prisvedčiť kasačnej námietke žalovaného, že krajský súd sa mal týmto potenciálnym dôvodom nepriznania nároku na príspevok pri narodení dieťaťa zaoberať a

samostatne vyhodnotiť, či zákonná podmienka podľa § 3 ods. 3 písm. a/ zákona o príspevku pri narodení dieťaťa bola alebo nebola naplnená, a či táto okolnosť má alebo nemá sama o sebe za následok nepriznanie požadovaného príspevku a tiež, či je aj za takýchto okolností stále relevantné súčasne skúmať, kde má žalobkyňa svoje bydlisko podľa zákona o príspevku pri narodení dieťaťa, ktoré posúdenie však krajský súd už neuskutočnil.

27. Napriek tomu, že v rozhodnutí krajského súdu absentuje jeho vlastná úvaha v naznačenom smere, pričom táto je pre preskúmanie rozhodnutia krajského súdu práve z hľadiska jeho zrozumiteľnosti a presvedčivosti pre kasačný súd rozhodná, nebolo možné neprihliadnuť na inú okolnosť, ktorú kasačný súd vzhľadom na skutkový stav zistený v danej právnej veci považuje za prioritnú a majúcu charakter predbežnej otázky.

28. Pozornosti kasačného súdu neuniklo, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia len stroho skonštatoval, že v zmysle koordinačných predpisov Európskej únie, je jediným kompetentným štátom na výplatu rodinných dávok pre žalobkyňu Česká republika. Uvedenému konštatovaniu náležitú pozornosť nevenoval ani krajský súd, hoci táto otázka je neopomenuteľná pre ustálenie právomoci samotného orgánu verejnej správy ako „príslušnej inštitúcie“ v zmysle čl. 1 písm. q/ nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia.

29. Správne orgány od počiatku spochybňovali tvrdenie žiadateľky, že jej bydlisko v zmysle zákona o príspevku pri narodení dieťaťa je na území Slovenskej republiky. Naopak, zastávali názor, že bydlisko žalobkyne je v Českej republike.

30. Vzhľadom na zistený skutkový stav tak, podľa názoru kasačného súdu, bolo prioritnou povinnosťou správneho orgánu prihliadnuť na vecnú pôsobnosť koordinačného nariadenia, podľa ktorého článku 3 bodu 1. písm. j/, sa toto vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú rodinných dávok, pričom koordinačné nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých (článok 2 bod 1).

31. V napadnutom rozhodnutí žalovaného, napriek existencii sporu o štát bydliska, celkom absentuje úvaha, či príspevok pri narodení dieťaťa správny orgán vyhodnotil alebo nevyhodnotil ako rodinnú dávku v zmysle nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a v nadväznosti na uvedené ani to, prečo a z akých právnych dôvodov v rozhodnutí zároveň uvádza, že kompetentným štátom na výplatu rodinných dávok v prípade žalobkyne je Česká republika, prípadne, aké kritériá na tento účel (pre tento právny záver) vyhodnocoval a na základe akej právnej úpravy ne/postupoval a prečo. Takúto úvahu nemožno vyvodiť ani z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov.

32. Rozhodnutie žalovaného, kasačný súd z vyššie prezentovaných dôvodov vníma v konečnom dôsledku ako zmätočné, keďže procesný postup žalovaného v administratívnom konaní nekorešponduje plne tým právnym záverom, ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza. Správny orgán na jednej strane argumentuje tým, že jediným kompetentným štátom na výplatu rodinných dávok žalobkyne je Česká republika, na druhej strane (paradoxne) v konaní o žiadosti žalobkyne o priznanie príspevku pri narodení dieťaťa sám meritórne rozhodol, teda v správnom konaní konal a rozhodoval ako orgán, ktorého právomoc je daná. Nevysvetlil, či príspevok pri narodení dieťaťa posúdil ako rodinnú dávku v zmysle koordinačného nariadenia, prípadne z akých právnych dôvodov ju pod režim koordinovaných rodinných dávok nemožno zaradiť a preto bola daná jeho právomoc rozhodnúť. Z rozhodnutia žalovaného teda nie je vôbec zrejmé, na akej právnej úprave správny orgán založil svoju vlastnú právomoc.

33. Z rozhodnutia správnych orgánov jednoznačne vyplýva len to, že za bydlisko žalobkyne považovali Českú republiku, pričom toto bydlisko hodnotili výlučne z hľadiska kritérií zákona o príspevku pri

narodení dieťaťa, a to napriek tomu, že koordinácia vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia členských štátov Európskej únie patrí do rámca voľného pohybu osôb.

34. Krajský súd tiež správne vyhodnotil, že hoci v rozhodnutiach správnych orgánov boli uvedené rozhodujúce skutočnosti a vyhodnotený skutkový stav, chýba v nich samotná úvaha správnych orgánov, teda popísanie samotného procesu vyhodnocovania v konaní objasnených skutočností v kontexte tých vysvetlení a argumentov, ktoré vznesla žiadateľka o príspevok.

35. Z rozhodnutí správnych orgánov nie je zrejmé ani to, ku ktorému časovému okamihu správne orgány svoje posúdenie realizovali, keďže žalobkyňa už v administratívnom konaní argumentovala, že ku dňu pôrodu, ktorý deň označila za deň vzniku jej nároku, jej bydlisko bolo nepochybne na území Slovenskej republiky, pričom zdôraznila tú okolnosť, že v Slovenskej republike poberá aj materskú dávku.

36. Napriek tomu, že námietku žalovaného uvedenú v odseku 26. tohto odôvodnenia kasačný súd hodnotí ako vecnú a náležitú, rozhodnutie žalovaného považuje ako celok za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, hoci krajský súd k totožnému záveru dospel čiastočne z iných právnych dôvodov.

37. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú a podľa § 461 SSP ju zamietol.

38. V ďalšom konaní sa žalovaný prednostne vysporiada s otázkou, či je daná jeho právomoc konať a rozhodovať o žiadosti žalobkyne o príspevok pri narodení dieťaťa a tento svoj záver náležite a zrozumiteľne odôvodní, prípadne zvolí svoj ďalší postup tak, aby o žiadosti žalobkyne konal kompetentný orgán. Zdôvodní, ku ktorému časovému okamihu posudzoval (zistoval) okolnosti rozhodné pre posúdenie právomoci príslušného orgánu, resp. pre posúdenie ne/naplnenia zákonných podmienok možného vzniku nároku na požadovaný príspevok. Uvedie tiež príslušné ustanovenia relevantných právnych predpisov, podľa ktorých postupoval a vysvetlí, ako ich na danú právnu vec aplikoval.

39. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a úspešnej žalobkyne priznal právo na náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.